

HARM MOLENKAMP:

'ZOLANG IK LEEF, BLIJF IK LID'

Harm Molenkamp (97) schilderde 45 jaar lang in de tijd dat verf nog vol oplosmiddelen zat. Gelukkig kreeg hij geen OPS (schildersziekte) en is hij nog helder van geest.

Molenkamp is zijn hele leven schilder geweest en hield daar uiteindelijk een versleten schouder aan over. 'Dat kwam niet alleen door het schilderen, maar vooral ook door die zware houten ladders waar we mee moesten sjouwen.' Hij ging op z'n 15^e werken, nadat hij drie jaar op de ambachtsschool had gezeten. Hij kreeg vier cent per uur: 'Ik kreeg twee gulden per week en werkte 50 uur! Ik zei tegen m'n vader: "Ik loop nog liever achter een strontwagen aan dan dat ik voor twee gulden per week sta te schilderen."

Gelukkig verstond hij zijn vak en was zijn baas tevreden. 'Toen ik 18 was kreeg ik al het volle loon van fl 25,- per week! De Duitsers hadden echter ook gezien dat hij kon schilderen en in 1942 werd hij als dwangarbeider naar Duitsland getransporteerd. Hij kwam terecht in een oude school in Duisburg. 'We sliepen daar met z'n vieren boven elkaar en kregen slecht te eten; twee plakjes brood met jam. Toen ben ik ziek geworden: natte pleuris (borstvliesontsteking - red.). Ik heb vier maanden in het ziekenhuis gelegen. Uiteindelijk

hebben mijn ouders en mijn zus me met de trein opgehaald uit Duitsland. Op een bed in de woonkamer ben ik geleidelijk aan weer hersteld.'

LANTAARNPALEN

Na zijn herstel werkte hij voor verschillende kleine baasjes en niet altijd tot tevredenheid. 'Dan kwam je bij van die rijke mensen thuis, was je nog niet eens begonnen en dan vroegen ze al: "Wanneer is het klaar?" Vaak moest je zelf de kamer nog leeghalen als je moest behangen.' Het mooiste vond Molenkamp het als hij lekker buiten kon schilderen in de zon. Maar met één uitzondering: 'Ik moest op een gegeven moment lantaarnpalen schilderen, met een ladder van paal naar paal. Dat was zo'n gammele boel! Ik heb maar korte vingers en ik kon me nauwelijks vasthouden. Toen heb ik gezegd: "Doe het zelf maar." Tegenwoordig heb je daar hoogwerkers voor, maar ik moest soms wel 15 meter de ladder op.'

Hij kwam terecht bij een groter bedrijf. 'Nationale Nederlanden was een grote

WIE: HARM MOLENKAMP

LEEFTIJD: 97 JAAR

BURGERLIJKE STAAT:

WEDUWNAAR, 59 JAAR
GETROUWD GEWEEST

2 KINDEREN

(1 OVERLEDEN)

1 KLEINKIND

2 ACHTERKLEIN-
KINDEREN

LAATSTE BAAN:

SCHILDER BIJ
SCHILDERSBEDRIJF BOS

MOTTO: DOE MAAR
GEWOON, DAN DOE JE
AL GEK GENOEG.

'IK HEB VIER MAANDEN MET NATTE PLEURIS IN HET ZIEKENHUIS GELEGEN.'

klant en had kantoren in heel Nederland. Auto's had je toen nog niet zoveel. We gingen daar met de trein naartoe, kochten ter plekke verf en moesten zelf onderdak regelen.' Het werken voor dit soort bedrijven beviel hem beter. De laatste tien jaar werkte hij met name in de nieuwbouw en woningrenovatie. 'Dat vond ik veel mooier werk, dan heb je dat gezeur niet aan je kop.'

OPEL ASCONA

Toen Molenkamp 59 was kreeg hij steeds meer last van zijn schouder en van versleten nekwervels. De eerste dokter waarbij hij terecht kwam zei dat hij dan maar in de werkplaats moest gaan werken, dan hoefde hij niet meer met ladders te sjouwen. 'Maar daar was helemaal geen werk te doen. Ik zei tegen die dokter: "Ik heb geen verstand van uw vak, maar u ook totaal niet van mijn vak." Toen ik 60 was kreeg ik een andere dokter, die zei: "Je hebt 45 jaar gewerkt, ga maar eens lekker vissen." Nou vissen doe ik niet zo, maar ik mag graag fietsen. Ik heb geen rollator en mijn rijbewijs is nog geldig tot ik 101 ben.'

Achter het huis staat een Opel Ascona uit 1982, een bezienswaardigheid in de buurt en nog steeds in gebruik. Niet dat hij er lange reizen mee maakt overigens: 'Ik ben nog nooit met vakantie geweest, m'n hele

leven niet. Als er vakantiegeld werd uitgekeerd kochten we daar kolen van. Ik ging nooit langer dan een halve dag van huis en woon hier al 50 jaar. Het is mijn eigen huis, zelf verdiend.'

VAKBOND

Als hij niet op vakantie ging, wat deed hij dan na zijn pensioen? 'Een beetje tuinieren, een beetje lezen en winkelen met mijn vrouw.' Zijn vrouw is in 2009 overleden en in 2016 is hij zijn zoon verloren. Dat was een grote klap voor Molenkamp. Zelf is hij nog behoorlijk fit en gelukkig heeft hij geen OPS. Heeft hij nog tips voor de jongere generatie? 'Ik ben altijd om vijf uur opgehouden met werken, je moet ook om je gezin denken. En dat sporten wordt behoorlijk overdreven volgens mij. Er zijn mensen die de hele dag met zichzelf bezig zijn, maar die worden lang niet zo oud als ik.'

Door die hoge leeftijd is hij inmiddels 80 jaar lid van de FNV. 'De belasting wordt nog ieder jaar voor me ingevuld. Ik vind het heel jammer dat jongeren geen lid meer worden. Ze denken dat het hoort zoals het nu is, maar wat ze nu hebben, dat heeft de bond ze gebracht.' Of hij ook actief geweest is voor de bond? 'Nee, ik heb alleen netjes betaald. Maar zolang als ik leef blijf ik lid!'

